

дишъ. „Ройдюва работа! Туй само Ройдю може да го направи“ — тъй казваха за него. Такъв човѣкъ бѣше.

Ето какво си мислѣше дѣдо Минко. Сжщото може би си мислѣше и Велико, и Касъра, макаръ че бѣше глухъ. И тъй като и тримата мълчаха, въ крѣчмата стана толкозъ тихо, че ясно се чу какъ водата въ гюма възвира изтънко, звѣнливо, каточе запѣ. Все тамъ, около огнището, се обади и единъ щурець. Тѣкмо въ тая минута влѣзе самъ Ройдю.

Той имаше обичай да дохожда до крѣчмата тъй, както бѣше се откъсалъ отъ работа. И сега бѣше босъ, гологлавъ, пращень, поси-панъ съ плѣва — по вършитба бѣше. Силенъ човѣкъ: възнискъ, набитъ, съ много широки плещи, съ голѣма глава, плешива отпредъ. Имаше широко лице и зелени очи, съ тежъкъ, студенъ погледъ.

— Какво се гърчи онзи тамъ като змия? — каза той като се спрѣ до вратата и погледна навънъ.

Говорѣше спокойно, дори се усхмиваше, но не можеше да не се забележи, че нѣщо кипи у него. — Изгубилъ си билъ паритѣ, Тридесетъ и две лири изгубилъ. Кой му кривъ. Като пий и като не знай що прави, не паритѣ му, ами и дрехитѣ отъ гърба му ще взематъ.

— Бе пиянъ човѣкъ! — каза дѣдо Минко.